

Goddelijke ervaring?

(April 2011)

Eerste paasdag. De symboliek is vanochtend in de Burchtstraatkerk in Middelstum aan het kruis gespijkerd. Als aan de grond genageld kijk ik er naar. Muziekvereniging Concorida speelt prachtig, daar 'licht' het niet aan. Feest der opstanding? Het Licht lijkt gedoofd. Het maakt me opstandig als de gemeente zingt uit Gezang 221: "Zon der wereld, schijn in onzer harten...". Ik kijk naar voren en zie de kansel omklemd door vier ramen waarvan de middelste twee gesloten zijn door zware sombere gordijnen...de uittocht van de kinderen voor de preek, gevolgd door tweemaal de gezongen regels 'Licht, licht, alles wordt licht' prachtige symboliek. Leeg, leger worden de legergekleurde kerkbanken en we weten niet waarom... Ik erger me, ik vererger me die de verwondering doet vluchten. maar waarheen, waar naar toe? M'n hart verkleeft zich meer en meer met Huizinge, m'n verstand zegt dat we de eenheid moeten bewaren in Middelstum. Een exodusbrief verzenden, tja dat is weglopen, meegaan met de leegloop. Middelstum laten sterven, waarna ik er uiteraard ook niets meer over schrijven, of zeggen mag. Monddood sterven, terwijl ik vanuit elke vezel wil leven, het liefst in Middelstum, maar soms.... Hoor, daar in een verre verte...een haan, schor maar oprecht.... Het Licht voelt zich verraden door de gemeente die haar handen in onschuld wast. Op zoek naar het Licht: dinsdag maar even de zonneboer bellen wanneer Klugkist aan de beurt is. Kerk, uw licht begint met het plaatsen van een zonnepaneel, toch? De liturgie voor een zonnige preek 'licht' al maanden klaar, maar de kerkenraad verschuilt zich liever achter haar donkere gordijnen... De computer zet ik uit, pak een boek met de toepasselijke titel 'De Zon' van David Whitehouse en ga naar buiten, naar het licht dat we voor en met elkaar mogen zijn!

Een paar uurtjes later zie ik in m'n kamer een paar loopschoenen die geduldig wachten op een uitlaatronde van een uur, of misschien een ommetje meer. Ik loop het dorp en m'n shirt uit, zodat de zonnestralen hun verwarmende werk kunnen doen op de huid van een blote bast. Licht, licht, alles is licht. Witte yoghurtbenen dragen me, ontspannend in draf ergens naar toe. Afslag Huizinge laat ik links liggen en draaf verder richting Westeremden. Daar in dat kleine dorp lees ik vluchtig de tegenkrimpaffiches die bij elke woning de ramen siert. Abt Emo. De oudste school van Noord-Nederland dreigt haar deuren te moeten sluiten, ondanks een ludiek opgezette dorps-zoekt-vrouw-actie. Iets voor half vijf passeer ik de Andreaskerk waar een kerkdienst op het punt staat te beginnen. Ik doe m'n loophemd aan en wandel zonder enige chroom naar binnen. Enkele blikken kijken afkeurend naar zoveel bloot. Pak een liedboek en krijg er een vrijgemaakte versie bij. Het is een mooi gezicht: beide liedbundels naast elkaar in één kerk. Waarom was die splitsing eigenlijk en waarom uitgerekend in de oorlog? Had men toen niets beters te doen? Het is zomaar een gedachte.... Een oudere vrouw kijkt achterom naar m'n bezwete gezicht. Druppels druipen vanuit m'n oksels naar beneden. Toch krijg ik het in de koele kerk niet koud. Zijn het de onbekende teksten op bekende melodie, of zijn het de woorden van de predikant die spreekt over koers, kompas, finish van het paassterven en weer opstaan, zinnen die me vanmiddag raken en warm houden? In zo'n eeuwenoude kerk klinken de liederen op een betovertoon. Psalm 42 uit de GKV-bundel klinkt als een klok, haast gedragen op de echo die nagalmt vanuit het verleden. 42, het is de marathonaafstand, het bijna sterven voor de finish en de voldoening daarna. Na de gelezen geloofsbelijdenis van Niccea klinkt het slotlied: 'Eens als de bazuinen klinken'.

Geraakt door de Bron, loop ik even later in het schijnsel van broeder Zon. In het ritme van m'n pas overdenk ik de dienst en voel me in een gelukzalige sas. Tegen tien minuten voor zes loop ik Huizinge binnen. Draaf op het smalle wandelpad een rondje om de kerk. De klok begint ineens enthousiast te luiden en ik hoor me van binnen het slotlied van zoëven zingen. Kippenvel en warmte voel ik tegelijkertijd over en door m'n lichaam stromen, een spreuk van de boeddhistische monnik Thich Nhat Hanh schiet me te binnen 'loop alsof je de aarde kust met je voeten, dan laat elke stap een bloem bloeien'.

Vraag me niet waarom. Soms moet iets zo zijn. Dat wil ik niet stukverklaren. Wat vanmorgen in ontgoochelmeneurtreur begon eindigt vandaag in een, mag ik het in alle bescheidenheid een Goddelijke ervaring noemen?